

Vrouw en wereld

Tine Maes & Kirsten Peirens (beiden KAV-studiedienst)

We kregen 'het laatste woord'. Met dank! Dreigt er dan nog wat? Misschien wel...

Eén vijfde van de Vlaamse vrouwen wordt slachtoffer van partnergeweld, de kernwapens zijn nog steeds niet ontmanteld, de honger is de wereld nog niet uit, 84% van de parlementaire mandaten wordt wereldwijd door mannen bezet... Ongelijke machtsverdeling, geweld, armoede, milieuvervuiling, onderdrukking. Ja, misschien dreigt er nog wat. Maar als we dan 'het laatste woord' krijgen, zal het een hoopvol woord zijn. Kniezend stilzitten lijkt ons immers niet de juiste boodschap. Vandaar ons laatste, maar hoopvolle, woord dat een *andere wereld* mogelijk is.

VROUWENCHARTER 2005

Nee, het is geen toeval dat nu net deze slogan (*Een andere wereld is mogelijk*) de titel is van het wereldwijde vrouwencharter 2005. Een charter dat, ook nog in deze tijd, van vijf waarden zijn uitgangspunten wil maken: vrijheid, gelijkheid, rechtvaardigheid, solidariteit, vrede. Zowat 5.600 groepen uit 163 landen schaarden er zich achter. Een verdienste van wereldwijde sensibilisering, maar ook - zo gebiedt de eerlijkheid ons toe te geven - van een mooi staaltje diplomatie. Want het religieuze fanatisme is ook voor vrouwenrechten een bedreiging. Maar, ze ligt er: een universele verklaring van vrouwen wereldwijd waarin zij onderschrijven te geloven in een andere wereld!

Letterlijk luidt de opdrachtverklaring: "Laten we een andere wereld opbouwen waaruit onderdrukking, onverdraagzaamheid en uitsluiting verdwenen zijn. Een wereld waarin integriteit,

diversiteit en de rechten en vrijheden van elke man en vrouw geëerbiedigd worden."

Klinkt dit als utopie in de oren? Wij denken van niet, we willen zo niet denken.

De strijd voor respect van de vrouwelijke integriteit (of voor de pessimisten onder ons, tegen geweld op vrouwen) en voor de herverdeling van de rijkdom (tegen de armoede) blijven fungeren als ankerpunten, maar krijgen een inbedding in een moderne en toegankelijke versie van de mensenrechten. Want dat durft de publieke opinie wel eens te vergeten. De vraag naar respect van de vrouwenrechten is geen eis voor vrouwelijke voorrechten, maar gaat om de eerbiediging van hun mensenrechten. Mensenrechten die ook vrouwen, louter omwille van hun menszijn, toekomen, maar helaas - zoals de realiteit aangeeft - vaker worden geschonden bij vrouwen. Dit wordt dan goedgepraat door traditie, religieuze beleving, economische noodzaak of culturele eigenheid. Zo is genitale verminking één van de meest grove schendingen van mensenrechten die veel vrouwen (jaarlijks twee miljoen meisjes) moeten ondergaan. Zulke praktijken zijn ontoelaatbaar!

Hieruit afleiden dat de strijd in eigen land gestreden is, zou maar al te voorbarig zijn. Subtiele of niet-zichtbare vormen van discriminatie zijn soms moeilijker te onderkennen, op te sporen, zichtbaar te maken en aan te pakken. Een wereldwijde sensibilisering is noodzakelijk. En hopelijk kan de geestdrift van 'vrouwen aller landen' hierbij een krachtig signaal zijn.

Deze geestdrift stemt ons in elk geval hoopvol dat 'de andere wereld' waarvan gedroomd wordt niet zo veraf lijkt. Vrouwen passen niet in het keurslijf van tweederangsburgers, maar kunnen integendeel krachtige (pro)motoren zijn van duurzame en rechtvaardige ontwikkeling.

De wereldwijde optocht tijdens de 24 uren van solidariteit (16 en 17 oktober) en het signaal dat hiermee gegeven wordt, kunnen dan ook niet anders dan een omwenteling veroorzaken bij duizenden (miljoenen) andere mensen. De stappers in de eerste plaats en de toeschouwers, maar - als de media geen oogkleppen ophebben - ook de beleids- en opiniemakers. Wettelijke en budgettaire aanpassingen zijn uiteraard nodig om de andere wereld waarvoor geijverd wordt, te bereiken, maar zij zijn enkel het gevolg van de broodnodige wijzigingen in mentaliteit, in denkpatronen, in vastgeroeste rolpatronen, in heersende inzichten en waardepatronen...

WE GAAN ER VOOR!

De Wereldvrouwenmars maakt enkel kans op slagen als mannen hand in hand met vrouwen het charter verdedigen en bekendmaken bij beleidsmakers. Het is nog niet te laat om mee op te stappen op weg naar een **andere wereld!**

Ten eerste dragen jouw afgelegde kilometers bij tot het vergroten van de maatschappelijke bewustwording dat vrouwen niet altijd volwaardige individuen en partners in de samenleving zijn.

Ten tweede kun je zo je bijdrage leveren tot de verzoeting van de samenleving. Meestappen is bovenal een uiting van solidariteit met vrouwen die het minder goed voor de wind

gaat. In tijden waar tv-programma's als *Fata Morgana*, die de maatschappelijke verbondenheid willen versterken, hoge kijkcijfers scoren, kan het niet anders dan dat ook bij velen van jullie, met het hart op de juiste plaats, de gevoelige snaar geraakt wordt en je je het lief en leed van andere vrouwen gaat aantrekken.

Ten derde is deze mars een uniek gebeuren. Over heel de wereld kunnen talloze vrouwen zich eensgezind scharen achter één eisenbundel. Deze eensgezindheid kan dan ook niet in dovemansoren vallen bij regeringsleiders, beleidsmakers, mediamensen en alle betrokken actoren. Ben je nog niet overtuigd om je luie zetel te verlaten, stap dan gewoon mee voor de gezelligheid!

IN BEWEGING

Op 16 oktober 'gaan' we ervoor. We, dat zijn de Belgische ondertekenaars van dit eisenpakket, dat op dit moment zijn estafette over de wereld afrondt. We, dat is ook KAV, die hier maximaal voor sensibiliseert. 'We' zijn hopelijk ook Laatste woord-lezers. Afspraak om 14.45 uur aan de ingang van het Paleis voor Schone Kunsten (Brussel). Je kunt deze historische kans om wereldverbeteraar te zijn niet links laten liggen...

